

Minister ganske vist ikke erkjende, at det Tilfælde, hvor Ægtefæbet faktisk er ophævet, er et saadant Tilfælde, der taler for at faae skiftet Jællesboet. Sa, det er en forskjellig Betragtning, som den ærede Justitsminister har fra den, jeg har; thi selv om det er saaledes, som den ærede Justitsminister siger, at den faktiske Ophævelse af Ægtefæbet ikke er retlig begrundet i dansk Ret, saa siger jeg, den er saameget mere faktisk begrundet; det er et Forhold, som vi se meget hyppigt, det hører ikke til Sjeldenhederne, at Ægtefæbet faktisk ophæves, og jeg veed ikke, hvilket Retsmiddel den ærede Justitsminister har til at hindre det. Og saa siger jeg: Naar et saadant faktisk Forhold foreligger, for hvilket vi faave Rettsregler, saa er det netop et Punkt, hvor der er Noget at gjøre for Lovgivningsmagten, og det, der er at gjøre af Lovgivningsmagten, er, forekommer det mig, i dette Tilfælde, at man tager den Part i Beskyttelse, som i slike Forhold er mest ilde stædt, og det er upaatvilelig Konen, hvad enten det er hende, der flytter fra Manden, eller Manden, der flytter fra hende. I begge Tilfælde er det i høi Grad ubilligt, at hun er uden Myndighed til at ernære sig og uden Middel til at kunne begynde noget Erhverv. Vel er dette faktiske Forhold ikke retlig begrundet, men det forekommer mig dog, at det i høi Grad stiller Fordringer til Lovgivningsmagten. Den ærede Justitsministers Bemærkninger med Hensyn til selve Lovens Anvendelse ere saa lidet forskjellige fra min Opfattelse, at jeg ikke anser det for nødvendigt vidtløftig at dwæle derved.

Justitsministeren (Mellemann): Jeg vil blot tillade mig et Par Ord, og for det Første da sige dette, at jeg havde forstaaet det ærede Medlems Ytringer saaledes, at hans Mening var den, at fuldstændig Særeie var det Ideal for Ordningen af Formuesforholdet mellem Ægtefæller, som man maatte stræbe efter; men det er jo forsvrigt Noget, der ikke er værd at disputere videre om, det er ikke noget praktisk Spørgsmaal og foreligger ikke, saaledes som det ærede Medlem nys sagde. Men hans Udtalelser, da han første Gang havde Ordet, faldt saaledes, at de fremtalte det Indtryk hos mig, at efter hans Opfattelse var Særeie Idealet. En anden Ting er Spørgsmaalet om, hvad der er praktisk gennemførligt lige overfor den almindelige Mening her i Landet. Hvad det andet Punkt angaar, maa jeg ligeledes fastholde, at jeg meget godt veed, at man ikke kan frentvinge — og jeg vil heller ikke i saa Henseende være med til at udøve nogen Tvang — et Samliv mellem Ægtefæller, som ikke ønske det. I den Henseende er vor Lovgivning meget liberal og fornuftig. Forskjellen mellem os ligger den, at jeg ikke kan komme tilbage fra, at det, at den ene Ægtefælle forlader den anden uden Grund, er en uberettiget Handling, og til en saadan vil

jeg ikke være med til at knytte en Ret til at forlange Skifte.

Berg: Det er kun et eneste Punkt i den høitærede Justitsministers sidste Udtalelser, som jeg gjerne vilde have lidt Klaring paa. Den høitærede Minister siger, at naar Ægtefæbet faktisk ophæves derved, at den ene af Ægtefællerne uberettiget og uden Grund forlader den anden, saa vil det ikke være rigtigt at gjøre Forandring i den nu bestaaende Lovgivning med Hensyn til dette Forhold. Men naar det nu er Manden, der forlader Konen uden Grund — og vi kjende jo alle Tilfælde af denne Art — vil det saa ogsaa være rigtigt, at han vedblivende beholder den samme Ret, som han nu har, til at sælge Alt, hvad de Begge eie, og til selv at forbruge det, medens han lader Konen staa hjælpeløs? Saaledes er Forholdet jo nu, og her forekommer det mig, at der i alt Fald maatte være et Forhold, hvor der aabenbart kunde være Meget, der talte for at gjøre en Forandring heimod en Beskyttelse af Konens Stilling. Altsaa, man siger, at man ikke vil gjøre Noget for den Kone, der uberettiget forlader sin Mand, men det forekommer mig dog, at man bør gjøre Noget for Konen i det Tilfælde, hvor Manden uberettiget forlader hende. Dette er jo et Forhold, som eksisterer, men det kan denne Lov ikke afhjælpe, thi det har den jo slet ikke med at gjøre. Der er der et Punkt i vor Rettsforhold, som det efter min Mening er meget paatrængende at faae rettet.

Justitsministeren (Mellemann): Jeg skal blot med Hensyn til, hvad den sidste ærede Læser bemærkede, fremhæve, at dette jo allerede i den bestaaende Lovgivning staar som Noget, man ikke er uenig om, og hvorom der ingen Tvivl er. Derfor Manden vilkaarlig forlader Konen, saa vil hun f. Ex. kunne faae Skilsmisse. Det er jo netop en af de Situationer, hvori denne Lov vil hjælpe Konen, idet denne Lov jo netop vil hjælpe hende i dette Tilfælde derved, at den bestemmer, at det, som hun derefter erhverver med sine egne Hænder eller ved sin egen Fliid, kan Manden ikke raabe over. Det er jo netop den Mangel ved den bestaaende Lovgivning, at Manden, indtil Skilsmisse eller Separation — hvilken Bei han nu vil gaa — er opnaaet, raaber over, hvad Konen erhverver, som denne Lov skal hjælpe paa derved, at den foreskriver, at det, som Konen selv erhverver, kan Manden ikke raabe over. Jeg tror derfor, at netop Fremdragelsen af dette Tilfælde er en Støtte for Loven; det er i hvert Fald snarere et Argument for end imod Loven.